

Anmeldelse: MAIREAD på Teatret ved Sorte Hest

Fotograf: Aleksandar S. Mastilo.

Da lyset går op befinder vi os i et lukket rum med fire personer – sammen og alligevel hver for sig. De vågner og undrer sig over, hvor de er henne, og prøver at forstå sammenhængen. En sammenhæng, der ikke er der, men som alligevel knytter dem sammen. Er det skæbnen eller et hævdrama? Hvad er det, der gør at Mairead, den tilsyneladende hovedperson, er adskilt fra manden, elskereren og dennes kæreste?

Det er mesterligt som den dansk/serbiske dramatiske Tanja Mastilo formår at holde de mange bolde elegant i luften, for det er sparsomt, hvad vi får af oplysninger om de fire – og kun ganske langsomt. For bliver de stillet til regnskab for deres synder og udeladelser? Er det deres selvopgør – eller Maireads? Spørgsmål er der mange af. Hvis det lyder forvirrende, er det

ikke den fornemmelse jeg sidder tilbage med, for sjældent er usikkerhed blevet skildret så let og så enkelt.

Det er betagende som alting finder på plads i denne labyrintiske forestilling, der minder om Paul-Jean Sartres "Lukkede Døre", hvor personerne også er henvist til i al evighed at befinde sig i et limbo uden for tid og rum, men i denne "version" er der mere håb og varme, selv om der ingen nemme løsninger anvises. Der fører stadig veje væk derfra. Men hvor de fører hen, skal vi selv finde ud af.

Måske er de alligevel ikke sat til doms, men bare holdt for nar? For måske er dette en praktical joke, som en af dem foreslår i begyndelsen, og som de om lidt vil vågne op af?

Det er en bedrift at instruktøren Nina Larissa Bassett har kunnet lave en så ubesværet scenegang, for de fire skuespillere er konstant til stede, men uden at kunne se hinanden.

Scenerummet og lyssætningen af Peter Rasmussen spiller smukt sammen med resten. De fire medvirkende er til stede i hinandens historier som stemmer, der når hinanden, men fysisk adskilt af mure som ingen af dem kan forcere. De er med andre ord indespærret i deres egne selvopfattelser. Det er jo det vi er. Vi lader os fængsle af hinanden og holder ofte hinanden fangne i *vore* billeder af dem - sådan som vi helst vil se os selv og hinanden. Smerten kan vi alle forholde os til, hvis vi tør. Men hvem er det, der snyder hvem? Hvem er det, der spiller med skjulte kort?

Nathan Meister spiller manden. Han er umiddelbart charmerende, men bliver mere og mere usympatisk som fortællingen rulles op, men er jo alligevel bare et menneske, der er så fuld af sig selv og derfor egentlig ikke har plads til andre, selv om han siger

det modsatte. Men måske gælder det alle fire, for måske tager de bare forelskelsen som gidsel, for egen vindings skyld, for måske er det dét vi gør?

Elskeren, Kevin Kiernan-Molloy, er ikke mere givende, selv om det umiddelbart *lyder* sådan. Han er også primært til stede i egen behovsopfyldelse. Hverken han eller de øvrige føler at de har gjort noget forkert, for har de ikke altid været der, når det gjaldt?

Elskerens kæreste, Sue Hansen-Styles, er den mest hemmelighedsfulde af de tre, og derfor også den mest interessante, for hun er en joker, om hvem vi ved mindst. Tilmed er hun måske også den farligste, for bag hendes tilsyneladende ro og modne facade gemmer der sig noget som vi aldrig får at se – for hvilket spil spiller hun?

Hovedpersonen, Mairead, Kerry Norton-Griffith, er måske den mest utroværdige af dem alle, for hvad er egentlig hendes rolle i det hele? Måske er de andre blot de tilfangetagne tanker, der har sat sig fast inde i hende, og som hun desperat forsøger at tale til rette eller lægge bag sig. Måske er hele forestillingen blot et forsøg på at gøre sig fri af dem?

Det er tydeligt at dramatikeren elsker sine personer, for det er rigtige mennesker med alle de sprækker som vi hver især har. Det er historien om en kvinde og en mand, om flere kvinder og flere mænd, om et bedrag eller flere, men først og fremmest er det spørgsmålet om, hvad kærlighed er? Det er så enkelt og umiddelbart tilforladeligt, for vi kunne alle være

både kvinden og manden, kæresten og dennes kæreste. For det er jo det vi er – og som forestillingen får os til at forstå og indse.

Fotograf: Aleksandar S. Mastilo.

MAIREAD (urpremiere)

Gæstespil af Why Not Theatre på Teatret ved Sorte Hest

Spilleperiode: 15. februar - 9. marts 2019

80 min.

Dramatiker: Tanja Mastilo

Instruktør (og dramaturg): Nina Larissa Bassett

Medvirkende:

Kerry Norton-Griffith, Nathan Meister, Kevin Kiernan-Molloy og
Sue Hansen-Styles

Instruktør-assistent: Cathrine Elmerkjær

Scenograf og lysdesigner: Peter Rasmussen

Lyddesign Peter Rasmussen og Barry Wesil

Lys- og lydtekniker: Beata Kublik

Kostumer: Why Not team

Forestillingen er støttet af Oticon Fonden, Aage og Johanne Louis-Hansens Fond, Københavns Kommunes Scenekunststudvalg, Ernst B. Sund Fonden, Knud Højgaards Fonden, Beckett Fonden og Konsul Georg Jorck og Hustru Emma Jorck Fonden.